

Arrest

nr. 59 191 van 4 april 2011
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 8 februari 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 3 januari 2011 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 10 januari 2011.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, komt op 25 juni 2010 op legale wijze België binnen. Hij wordt in het bezit gesteld van een aankomstverklaring en zijn verblijf wordt toegestaan tot 6 augustus 2010.

Op 12 augustus 2010 dient verzoeker een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in neerdalende lijn van zijn Belgische moeder.

Hij wordt verzocht om binnen de drie maanden, ten laatste op 11 november 2010, de volgende documenten over te leggen: een attest van onvermogen, bewijs van stortingen in het verleden van de

gevestigde aan verzoeker, bewijs van inkomsten van de gevestigde, attest niet ten laste van het OCMW.

Op 30 september 2009 dient verzoeker bijkomende stukken in.

Op 3 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing:

“(...)

In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 12.08.2010 door A. G., S., geboren te Djibouti, op 22.09.1965 en van Djiboutiaanse nationaliteit, geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan maanden als familielid van een burger van de Unie: betrokkene heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor waarin hij stelt dat hij geen inkomen of bezittingen heeft. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel verklaringen op eer voor als bewijs voor het ten laste zijn in het verleden. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is niet voldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met geldend Belgisch integratie-inkomen.

Omwille van deze redenen wordt het recht op verblijf van betrokkene geweigerd.

(...).”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) vooralsnog geen gerechtskosten kan opleggen en derhalve dus evenmin het voordeel van de rechtsbijstand kan toekennen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“MIDDELEN

1 ° Dat de motieven voorhouden :

“(...).”

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van hef publiek recht in het privaatsrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet vergt dat de beslissingen met redenen zijn omkleed. Dat de motiveringsvereiste ook vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat het arrest Rvst. Nr. 130,047 dd. 1 april 2004 en Rvst. Nr. 130.048 dd.. 1 april 2004, stelt dat zowel de materiële en formele motivering terzelfdertijd geschonden kunnen zijn.

Dat de bestreden beslissing inhoudelijk niet gemotiveerd is.

Dat het de overheid steeds behoort te motiveren waarom de inmenging in de rechten evenredig is met het doel (RvSt., 22 augustus 1997, nr. 67.724 en RvSt. 16 mei 1997, nr, 66.292, m.b.t. gezinsleden die

zich dienen te begeven voor hun asielaanvraag naar verschillende landen, zodat het gezin uiteengerukt wordt).

Dat de motiveringsvereiste vergt dat de bestreden beslissing zowel inhoudelijk als formeel dient gemotiveerd te zijn; hetgeen evenwel niet het geval is.

Dat het arrest RvSt. Nr. 130.047 dd. 1 april 2004 en RvSt. Nr. 130.048 dd. 1 april 2004, stelt dat zowel de materiële en formele motivering terzelfdertijd geschonden kunnen zijn. Dat het trouwens voldoende is dat hetzij de materiële als inhoudelijke motivering geschonden is.

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt, N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd, 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt, Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt, Wamants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat de motivering uitdrukkelijk dient te gebeuren, dit wil zeggen dat de motieven moeten blijken uit de beslissing. Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (Cfr. LAMBRECHTS, W., *Geschillen van bestuur* Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen). Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari 1989). Dat de beslissing zelf niet voldoet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Cfr. Arbeidshof Cent, 14 december 1994, R.W. 1995-96, 49).

Dat ter zake de beslissing niet kan gemotiveerd zijn nu verwezen wordt naar zaken die niet in de beslissing zelve te vinden zijn (cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 gen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., *De uitdrukkelijk motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaat recht*, Gent Mys & Breech, 1997, 246).

Dat artikel 8 van het E.V.R.M. stelt :

"Artikel 8

1. Een ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Dat hier ondermeer ook het recht dient beschermd te worden op het ontwikkelen en behouden van relaties met andere menselijke wezens, met name ook op het affectief vlak op het vlak van de ontwikkeling van zijn eigen persoonlijkheid (E.C.R.M , 6825/74, x. Ir., dd. 18 mei 1976, D.R. 5 p. 89 geciteerd door CARLIER, J.Y., R.T.D.H., 1993, p. 445; E.C.R.M. dd. 12 juli 1997 (art 31), nr, 6959/75, Brüggeman en Sceuten/ DL, DR. 10, (100) 137, § 55: geciteerd door rechter MARTENS in zijn visie in het arrest E.H.R.M. BELDJOURI/ Fr.; Cfr. E.H.R.M. NIEMIETS/ DL dd. 16 december 1992, ser. A, nr. 251-B, § 29); dat art. 8 van het E.V.R.M. aldus ook het privéleven beschermd (Ibid.), Dat ter zake zeker en vast art. 8 van het E.V.R.M. kan ingeroepen worden gelet op de proportionaliteitsvereiste (Cfr. RvSt. BASTARICCA/STAAT, nr. 61.972, dd. 25 september 1996, T.B.P., 1997, 209 e. T.V.R., 1997, 31-32; Cfr. E.H.R.M. NASRI del 13 juli 1995, ser. A. nr. 320-B geciteerd in voormeld arrest). Dat ook het recht op privéleven wordt beschermd.

Dat art. 8 van het E.V.R.M. het gezinsleven en privéleven beschermt. Dat artikel 8 van het E.V.R.M. van directe werking is en aldus prevaleert op een blijkbaar internrechtelijke rechtsregelen

Dat de Raad van State, zelfs reeds in het geval van een vergissing van de overheid, dwz.. verzoekende partij voldeed formeel niet aan wettelijke vereisten wat betreft de document, de overheid de machtiging tot vestiging niet vermocht in trekken, daar dit een onevenredige inbreuk was op art. 8 van het E.V.R.M. Dat de beslissing tot intrekking werd geschorst. (RvSt. , nr. 76.966, 10 november 1998, Re. Dr.ader.

1998. 569, T.V.R. 1998, 187). Dat dit arrest mutatis mutandis dient in casu te worden toegepast worden. Dat dit er op wijst dat een administratieve beslissing vlug artikel 8 van het E.V.R.M, kan schenden.

Dat wel afdoende aangetoond is dat de betrokkene ten laste is van de referentiepersoon. Dat een andere interpretatie trouwens het recht op privéleven en gezinsleven al te veel zou beperken.

Dat in het land van herkomst geen attest of bewijs onvermogen bestaat. Dat dergelijke zaken door de overheid niet gedaan worden. Dat ondermeer het de bedoeling niet is dat de buitenwereld de indruk zou krijgen dat het land en de inwoners niet rijk zijn. Dat er zelfs geen echte enig centrale registratie is van wie onvermogen is. Dat enkel wie werkt een attest kan krijgen dat hij werkt. Dat evenwel dergelijk attest niet aan de orde is nu hij niet werkt.

Dat trouwens uit het internet de hoge graad van werkloosheid en armoede blijkt (zie bijvoorbeeld Amnesty international report 2010 the state of the world's Human Rights te consulteren via Ecoi.net ID 143116).

Dat wanneer objectieve bewijzen voorliggen waaronder een verklaring van de notaris een speciale rekening en bewijzen dat geregeld geld werd bezorgd aan de verzoekende partij, met ondermeer bewijzen dat mensen inderdaad naar het land van herkomst zijn gegaan, zodat niet kan worden gesproken van een gesolliciteerd karakter.

Dat het begrip " een levensstandaard rekening houdende met geldend Belgisch integratieinkomen " dermate vaag is dat men met een dergelijk begrip geen motivering kan opbouwen. Dat immers men in elk bedrag rekening zou kunnen houden met iets. Dat het bedrag niet wordt gespecificeerd.

Dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is nu zowel uit de bestreden beslissing niet blijkt wat de "aangebrachte inkomsten " zijn als niet precies wordt aangeduid met welk inkomen men zou vereisen, daar waar ook niet duidelijk is wat juist een levensstandaard zou garanderen rekening houdende met het Belgisch integratie-inkomen.

Dat evenmin wordt afgewogen of de toestand in het land van herkomst niet slechter zou kunnen zijn in het land van herkomst, zodat de beslissing een schending uitmaakt van zowel motiveringsvereiste als artikel 8 van het E.V.R.M, nu het een schending van artikel 8 van het E.V.R.M, zou inhouden de betrokkene te plaatsen in een slechtere situatie onder het non dat de betrokkene een hogere levensstandaard zou moeten krijgen.

Dat gelet op het voorgaande de bestreden beslissing niet kan gemotiveerd zijn en schending uitmaakt van artikel 8 van het E.V.R.M.

2° Dat de bestreden beslissing enkel voorhoudt : "In uitvoering van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, aangevraagd op 12.08.2010 door A. G., S., geboren te Djibouti, op 22.09.1965 en van Djiboutiaanse nationaliteit, geweigerd. " Dat de bestreden beslissing nergens de juridische basis bevat nu het enige opgegeven artikel in de bestreden beslissing het enkel heeft over het afleveren van een document ingeval van negatieve beslissing, hetgeen niet kan volstaan ten einde op te geven welke juridische basis de beslissing heeft.

Dat artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijk motivering van bestuurshandelingen bepaalt dat elke akte de juridische en de feitelijke overwegingen moeten worden opgenomen die aan de beslissing ten grondslag liggen. Deze motivering moet afdoende zijn (VAN MENSEL, .A., De uitdrukkelijke motiveringsplicht, De doorwerking van het publiek recht in het privaatrecht, Gent Mys & Breech, 1997, 246). Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandaardiseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71), Dat het ter zake niet kan volstaan een artikel in te roepen die niet toepasselijk is, (SALMON, J., Le conseil d'Etat, Bruylant, 1994, I, p. 474) in casu wat betreft het grond van de inhoud van de bestreden beslissing.

Dat de wetgeving m.b.t. de motivering er strekt toe de formele motivering als een substantiële vormvereiste op te leggen. Dat de wetgever duidelijk de bedoeling had om de formele motivering als een substantieel vormvoorschrift op te leggen, zonder mogelijkheid deze motiveringsvereiste vervangen te zien door deze of gene motivering die de rechtsonderhorige wel op één of andere wijze bekend zou zijn.

Dat ook het vereiste van motivering, zoals omschreven in andere bronnen van het recht is geschonden (cfr. LAMBRECHTS, W., Geschillen van bestuur, Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 69-70, en verwijzingen).

Dat ook hier betreft het een substantiële vormvereiste (R.v.St., nr. 31.882, dd. 1 februari

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alzo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993,

A.P.M. 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992: en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives', J/T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvS., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, del. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratives*', I-X, 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat. (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damilot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt.» Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981).

Dat het verwijzen naar adviezen waarvan de betrokkene geen weet kreeg in de bestreden beslissing deze beslissing ongemotiveerd maakt. (RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat dit des te meer geldt wanneer het een beslissing zou betreffen.

Dat er gelet op het voorgaande ook een schending is van de zorgvuldigheidplicht nu er enkel uitgegaan wordt van een vermoeden van schuld. Dat De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St., VAN KOUTER, nr 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidplicht. Dat een beslissing in zake een verzoek tot regularisatie op basis van foute feitenvinding en op basis van niet motiveren op hetgeen in het verzoekschrift werd aangevoerd wordt geannuleerd (Rvst. nr. 92.645 van 25 januari 2001 in de zaak A. 62.465/VII-19.316). Dat hetzelfde uiteraard geldt in verband met een verzoek tot vestiging.

Dat de zorgvuldigheidplicht de overheid verplicht tot zorgvuldige feitenvinding te doen (RvSt., nr. 58.328, dd. 23 februari 1996).

Dat ook artikel 8 van de vreemdelingenwet die desgevallend zegt dat de van toepassing zijnde rechtsregels moet aangeven worden bij een bevel tot verlaten van het grondgebied te verlaten, desgevallend geschonden is, nu er bij het bevel tot verlaten van het grondgebied geen juridische grondslag wordt vermeld daar waar dit dient te gebeuren."

3.2. In de nota repliceert de verwerende partij dat bij lezing van verzoekers verzoekschrift blijkt dat hij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert maar dat hij er ook in slaagt de motieven vevat in de *in casu* bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vevat in de bestreden beslissing. Op basis van deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek. De formele motiveringsplicht vevat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven. Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

De verwerende partij meent dat verzoekers concrete kritiek evenmin kan worden aangenomen. Verzoeker diende een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 40bis van de vreemdelingenwet als bloedverwant in neerdalende lijn. De bestreden beslissing concludeert om verscheidene redenen dat verzoeker niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. De verwerende partij wijst erop dat de gemachtigde van de staatssecretaris binnen de grenzen van zijn discretionaire beoordelingsbevoegdheid heeft vastgesteld dat de gekende inkomsten van verzoekers moeder niet voldoende zijn om er een persoon ten laste bij te nemen en dat verzoeker bijgevolg niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Verzoekers kritiek dat niet wordt vermeld welk de aangebrachte inkomsten zijn en dat niet duidelijk is wat juist een levensstandaard zou garanderen rekening houden met het Belgisch integratie-inkomen, kan niet worden aangenomen. Door verzoeker werd slechts aangetoond dat de referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt van 898,35 euro. De gemachtigde van de staatssecretaris heeft terecht vastgesteld dat het voorgelegde inkomen niet volstaat om een effectieve tenlasteneming van verzoeker te verzekeren. De verwerende partij verwijst naar rechtspraak van de Raad van State waarin wordt vermeld dat de omstandigheid dat geen minimumbedrag wordt vermeld en dat de term integratie-inkomen niet verder gespecificeerd wordt, geen schending inhoudt van de motiveringsplicht

die bovendien niet inhoudt dat de bestreden beslissing de motieven van de motieven dient te vermelden.

De verwerende partij wijst erop dat in de bestreden beslissing verder terecht wordt gesteld dat een verklaring op eer geen afdoende bewijs vormt van het onvermogen in het land van herkomst. Hiermee toont verzoeker niet aan dat hij onvermogen is in het land van herkomst of het land van gewoonlijk verblijf. Dat verzoeker geen dergelijk attest zou kunnen bemachtigen in zijn land van herkomst wordt geenszins aannemelijk gemaakt. De verwerende partij benadrukt dat aan verzoeker bij zijn aanvraag uitdrukkelijk werd gevraagd om een attest van onvermogen voor te leggen, maar dat verzoeker dit niet heeft voorgelegd.

Ten slotte laat de verwerende partij gelden dat de gemachtigde terecht heeft geoordeeld dat verzoeker niet afdoende heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon. Er werd enkel een verklaring voorgelegd van de notaris en van personen die een verklaring op eer aflegden. Naast deze verklaringen werden geen bewijzen van stortingen in het verleden voorgelegd. Zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing is het de gemachtigde niet mogelijk de waarachtigheid van de verklaringen te toetsen.

Inzake de vermeende schending van artikel 8 van het EVRM stelt de verwerende partij dat de theoretische uiteenzetting van verzoeker en de vage beweringen dat er geen afweging is, niet aantoon op welke wijze de bestreden beslissing deze verdragsbepaling schendt. De verwerende partij wijst erop dat artikel 8 van het EVRM geen expliciete motiveringsvereiste omvat. Het loutere feit dat verscheidene familielieden van verzoeker op het Belgisch grondgebied wonen, betekent niet dat de tijdelijke verwijdering van verzoeker een schending zou uitmaken van zijn recht op een privé- en gezinsleven. Verzoeker slaagt er volgens de verwerende partij niet in te staven dat er sprake zou zijn van een schending van zijn privé- en gezinsleven. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens neemt aan dat uit artikel 8 van het EVRM niet kan worden afgeleid dat een vreemdeling er een staat toe kan verplichten om hem op zijn grondgebied te gedogen door het enkele feit te opteren voor een levensgezel die op dat moment op het grondgebied vermag te verblijven. Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen. Er werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten niet strijdig is met dit verdragsartikel. De verwerping van verzoekers vestigingsaanvraag heeft niet tot gevolg dat hij van zijn gezin wordt gescheiden maar enkel dat hij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. Er is geen sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.3.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan maanden als familielid van een burger van de Unie: hij heeft niet afdoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon: verzoeker heeft niet afdoende aangetoond onvermogen te zijn in het land van herkomst, hij heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon, hij heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Verzoeker meent dat de verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 niet volstaat, omdat dit artikel *“het enkel heeft over het afleveren van een document ingeval van negatieve beslissing, hetgeen niet kan volstaan ten einde op te geven welke juridische basis de beslissing heeft”*. Verzoeker kan echter niet worden gevolgd. De verwijzing naar het artikel op basis waarvan de bestreden beslissing werd genomen, volstaat als juridisch motief. Bovendien blijkt uit de feitelijke motieven van de beslissing duidelijk waarom de aanvraag van verzoeker afgewezen werd (hij heeft niet aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon) en verzoeker wordt verondersteld zelf te weten op welke basis hij zijn aanvraag heeft ingediend, namelijk als bloedverwant in neergaande lijn van zijn Belgische moeder, die te haren laste is, zoals voorzien in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° samen gelezen met artikel 40ter van de vreemdelingenwet. Nu verzoeker niet aan de voorwaarde van het ten laste zijn voldoet, zoals uitgebreid wordt gemotiveerd in de beslissing, werd op basis van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 een negatieve beslissing genomen.

Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Verzoeker voert aan dat hij wel afdoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon. Hij verduidelijkt dat in zijn land van herkomst geen attest of bewijs van onvermogensdheid bestaat dat door de overheid wordt afgeleverd. Er kan enkel een attest verkregen worden dat iemand aan het werk is, wat *in casu* niet aan de orde is nu verzoeker niet werkt, verzoeker wijst op de hoge graad van werkloosheid in zijn land. Verzoeker meent dat er objectieve bewijzen voorliggen meer bepaald een verklaring van de notaris en bewijzen dat geld werd bezorgd aan verzoeker, zodat niet kan worden gesproken van een gesolliciteerd karakter. Verzoeker uit tevens kritiek op het begrip *“levensstandaard rekening houdende met het geldend Belgisch integratie-inkomen”* omdat het te vaag zou zijn en het bedrag ervan niet wordt gespecificeerd, en tevens op het begrip *“de aangebrachte inkomsten”* omdat niet wordt aangeduid welk inkomen men zou vereisen.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker als bewijs van het feit dat hij in het verleden ten laste was van zijn moeder, enkel het bewijs van haar inkomsten in België heeft voorgelegd (inkomensgarantie voor ouderen ten belope van 898, 35 euro), een bewijs van de bank dat zijn moeder en broers er een rekening hebben en verklaringen op eer van de broers of van derden dat in België geld werd gekregen van de moeder en van de broers om in Djibouti uit te betalen aan verzoeker. Deze verklaringen op eer worden bevestigd door een attest van een Belgische notaris op 24 september 2010. Verzoeker legde ook een eigen verklaring voor dat hij zonder inkomsten was in Djibouti en dat hij er geld ontving van zijn moeder en drie broers, verklaring die bevestigd wordt door een derde die verklaart verzoeker in Djibouti gekend te hebben.

In de bestreden beslissing wordt over deze stukken het volgende overwogen:

“Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond onvermogensd te zijn in het land van herkomst: betrokkene legt enkel een verklaring op eer voor waarin hij stelt dat hij geen inkomsten of bezittingen heeft. Deze verklaring kan niet aanvaard worden aangezien ze niet op haar waarachtigheid kan getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond in het verleden ten laste geweest te zijn van de referentiepersoon: betrokkene legt enkel verklaringen op eer voor als bewijs voor het ten laste zijn in het verleden. Deze verklaringen kunnen niet aanvaard worden aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen getoetst worden.

Betrokkene heeft niet afdoende aangetoond op heden ten laste te zijn van de referentiepersoon: het voorgelegde inkomen is niet voldoende om een effectieve tenlasteneming van de aanvrager in België te

verzekeren, die een levensstandaard garandeert, rekening houdend met geldend Belgisch integratie-inkomen.”

De kritiek van verzoeker dat zijn land van herkomst geen attesten van onvermogen aflevert, doet geen afbreuk aan het motief dat verzoekers eigen verklaring op eer niet kan worden aanvaard aangezien ze niet op hun waarachtigheid kan worden getoetst. Dit motief is niet kennelijk onredelijk.

Inzake de verklaringen op eer van het geven van geld in het verleden, wordt eveneens in alle redelijkheid overwogen dat ze niet kunnen worden aanvaard aangezien ze een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst. De verwijzing van verzoeker naar de rekening die zijn familieleden geopend hebben om gelden te storten aan hem, vindt geen steun in de stukken van het dossier, waaruit enkel blijkt dat zijn familieleden in België een rekening hebben geopend. Het is niet kennelijk onredelijk of foutief om het louter bestaan van deze rekening niet te aanvaarden als bewijs van het uitvoeren van stortingen in het verleden. De omstandigheid dat het bestaan van deze rekening wordt bevestigd door een notaris, doet hieraan geen afbreuk. Ook de bevestiging door een notaris van de verklaringen op eer van de familieleden van verzoeker, bevestigt enkel dat zij deze verklaringen hebben afgelegd maar geeft geen bewijswaarde aan de inhoud van deze verklaringen. Verzoeker kan dus niet voorhouden dat het daarom gaat om “objectieve bewijzen”. De vaststelling in de bestreden beslissing dat deze verklaringen een gesolliciteerd karakter hebben en niet op hun waarachtigheid kunnen worden getoetst, is niet kennelijk onredelijk en strookt met de gegevens van het dossier.

Waar verzoeker ten slotte wijst op de vaagheid van de bepalingen “levensstandaard” en “integratie-inkomen”, wijst de Raad erop dat verzoeker het bewijs heeft voorgelegd dat zijn moeder een maandelijks inkomen heeft van 898, 35 euro. Daargelaten de vraag naar de concrete invulling van de gebruikte begrippen, acht de Raad het niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde heeft geoordeeld dat het inkomen van verzoekers moeder niet voldoende is om een effectieve tenlasteneming van verzoeker in België te verzekeren. Het is niet kennelijk onredelijk om te oordelen dat een inkomen van 898, 35 euro in België niet volstaat om een bijkomende persoon volledig ten laste te nemen.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, deugdelijke en pertinente motieven. De schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

3.3.2. Verzoeker voert de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht omdat de bestreden beslissing volgens hem getuigt van een foutieve feitenvinding.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de bespreking van het voorgaande onderdeel van het middel is reeds gebleken dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met alle stukken van het dossier, meer bepaald de stukken die verzoeker heeft voorgelegd, en dit op een correcte wijze heeft gedaan. Verzoeker slaagt er niet in de schending van de zorgvuldigheidsplicht aannemelijk te maken.

3.3.3. Vervolgens voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Naast een theoretische uiteenzetting verwoordt hij deze door hem aangevoerde schending als volgt:

“Dat evenmin wordt afgewogen of de toestand in het land van herkomst niet slechter zou kunnen zijn in het land van herkomst, zodat de beslissing een schending uitmaakt van zowel motiveringsvereiste als artikel 8 van het E.V.R.M. nu het een schending van artikel 8 van het E.V.R.M. zou inhouden de betrokkene te plaatsen in een slechtere situatie onder het non (sic) dat de betrokkene een hogere levensstandaard zou moeten krijgen.”

De Raad dient vast te stellen dat hij niet inziet in welk opzicht verzoeker met deze onduidelijke uiteenzetting een schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk kan maken. Verzoeker duidt niet aan in welk opzicht hij meent dat de bestreden beslissing zijn privé-, gezins- of familielevens vervat in deze verdragsbepaling schendt. Dit onderdeel van het middel is bijgevolg niet ontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat artikel 8 van het EVRM geen motiveringsverplichting bevat die voorschrijft dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid een evenredigheidstoets heeft gedaan.

3.3.4. Verzoeker voert ten slotte de schending aan van artikel 8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel luidt als volgt:

“Het bevel om het grondgebied te verlaten of de beslissing tot terugleiding naar de grens vermeldt de bepaling van artikel 7 die werd toegepast.”

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing geen op zichzelf staand bevel om het grondgebied te verlaten is, noch een beslissing tot terugleiding naar de grens. De bestreden beslissing is een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, overeenkomstig een bijlage 20, zoals voorgeschreven door artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en zoals vermeld in de beslissing.

Artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 luidt als volgt:

“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

In de bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt overeenkomstig dit artikel bepaald dat aan verzoeker bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen. Dit bevel maakt deel uit van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf zoals duidelijk blijkt uit de bewoordingen van artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981. Nu de bestreden beslissing geen beslissing is zoals vermeld in artikel 8 van de vreemdelingenwet, kan verzoeker de schending van dit artikel 8 niet dienstig aanvoeren.

3.3.5. Het enig middel is, in de mate waarin het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend en elf door:

mevr. A. DE SMET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET